

soud a dovolání nepřivádí k platnosti žádných důvodů, jež by byly s to, závažností úvah v odpor vzatého rozsudku otrásti, nýbrž obmezuje se na pouhé popírání správnosti vysloveného jím názoru. Není tu také skutečně žádných zvláštních okolností, které by opravňovaly k opačnému závěru. Žalovaná nepropustila sice okamžitě žalobce, jakmile o jeho závadném počínání byla zpravena, ale učinila tak ihned, jakmile odpadly pro ni překážky, plynoucí ze zvláštnosti konkrétního smluvního poměru. V tomto směru poukázal odvolací soud k okolnosti, že žalobce měl každý týden z přijatého zpropitného odváděti žalované 10 K a že tudíž jevil se býti každý týden pro žalovanou jaksi sčítovacím obdobím. Z toho tedy, že žalovaná nechala toto období z ohledu na usnadnění vzájemného vypořádání se dojíti, nelze ještě o sobě nikterak nutně souditi na zřeknutí se práva na propuštění, ana tím nebyla ještě přerušena příčinná souvislost mezi důvodem k propuštění a propuštěním samým. Vzhledem k tomu nelze dotyčnému, ostatně ani ne tak značnému mezidobí dvou dnů přikládati takový význam, jaký mu přikládá dovolání, a není proto také na místě poukaz dovolání na rozhodnutí živnostenského soudu čís. 883 sbírky rozhodnutí živn. soudu, dle něhož zaměstnavatel ponechal zaměstnance, zvěděv o propouštěcím důvodu, ještě 10 dnů v práci. Než ani druhá námitka, dovoláním uplatňovaná, nemůže obstáti před zákonem. Přisvědčiti dlužno naopak i v tomto směru správnému náhledu soudu odvolacího, že ani v živnostenském řádě ani v ostatních zákonech, služební poměry upravujících (ob. zák. obč., zákon o obchodních pomocnících, zákon o úřednících statkových) nelze shledati opory pro názor, že by zaměstnavatel, propouštěje zaměstnance pro nějaký zákonný důvod, byl povinen, udati zaměstnanci dotyčný speciální důvod. Podle zákona, jenž neupravuje nikde způsob, jakým propuštění díti se má, stačí naopak úplně, je-li v době propuštění takovýto důležitý důvod dán objektivně; jeho přesné udání, jakož i prokázání zůstává vyhraženo případnému pořadu právnímu. Tím je odňata půda vytýkané dovoláním obraně, že žalovaná zřekla se uplatňování práva ku propouštění tím, že udala žalobci jako důvod k propuštění jeho stáří, to tím spíše, ana žalovaná při svém výslechu jako strana seznala, že tak učinila jen ze šetrnosti vůči žalobci.

Čís. 220.

Není závady, by označena byla ve firmě jako banka společnost s obmezeným ručením, provozující bankovní obchody, pokud k jich provozování není třeba státního schválení dle § 3 zák. o společnostech s o. r.

Vyřizující opravné prostředky proti rozhodnutí o zápisu společnosti s o. r. jsou vyšší soudové oprávnění, zaujatí stanovisko i k otázkám, jež zůstaly nedotčeny opravným prostředkem.

(Rozh. ze dne 8. července 1919. R I 274/19.)

Rejstříkový soud (krajský soud v Chebu) povolil zápis karlovarské spolkové banky (Karlsbader Vereinsbank) společnost s o. r., jež udala za předmět podniku provozování všech obchodů bankovních a komisionářských kromě obchodů, jmenovaných v odstavci druhém § 3 zá-

kona ze dne 6. března 1906 čís. 58 ř. z. Rekursní soud vyhověl stížnosti finanční prokuratury a nařídil žadatelům o zápis, by ve lhůtě, již určí prvý soud, zaměnili slovo »banka« ve firmě jiným vhodným výrazem, jenž by byl ve shodě s § 5 zákona o společnostech s o. r. Důvody: Nelze přisvědčiti názoru finanční prokuratury, že by označení »Karlsbader Vereinsbank« porušovalo ustanovení § 5 zákona o společnostech s o. r. a zásadu firemní pravdivosti, pokud by mohlo vzbuditi zdání, že firma jest orgánem nějakého spolku. Vždyť označení »Vereinsbank« vyjadřuje ve všeobecném smyslu slova, že jde o podnik, na němž jest účastněno více osob. V tomto smyslu vznikla již celá řada bank (Wiener Bankverein, Fiumauer Vereinsbank). Dle názoru rekursního soudu nepřekáží zápisu ani § 11 společenské smlouvy, neboť obsahuje ve shodě se zákonem výslovné ustanovení, že dozorčí rada má býti volena valnou hromadou a naprosto nevádí, že prvá dozorčí rada byla společníky v zakládající schůzi — prvém to plném shromáždění — volena a ve smlouvě společenské uvedena. Soud rekursní má však za to, že jest nepřipustným zvolené znění firmy, pokud označuje společnost jakožto »banku«. Firma má především odpovídati skutečným poměrům. Zásada firemní pravdy, jak jest vyslovena v první knize třetí titul obchodního zákona, platí i pro společnosti s r. o. Dle názoru obchodních kruhů označuje však pojem »banka« živnostenský podnik, jenž svou organizací a svým obchodním rázem jest povolán a oprávněn, by, využívaje značných obchodních prostředků, trvale a nezávisle od osob, při založení účastněných, provozoval neobmezeně všechny obchody, jež charakterisují bankovní podnik. Leč tomu není tak při podniku, o který zde se jedná. Podnik a společenský kapitál není nezávislým na osobách, jež se účastnily při založení podniku. Vždyť dle § 8 společenské smlouvy jest sice dovozen převod podílu společenského mezi jinými na ostatní společníky, naproti tomu však jest vázán usnesením společnosti převod na osoby, jež dosud společníky nejsou, ku kterémužto usnesení se vyžaduje tříčtvrtinové většiny. Na tom nemohou ničeho změnití ustanovení §§ 76, 77 zákona o společnostech s o. r., neboť nemohou vyvrátiti okolnost, že kapitál, jenž jest dán společnosti k dispozici, jest odvislým od dočasných společníků způsobem, jenž naprosto neodpovídá pojmu banky. Společnost, v úvahu přicházející, není též co do druhu svých obchodů tak neobmezenou, jak jest předpokladem při podniku bankovním, jenž byl založen akciovou společností, zemí nebo státem. Celá řada obchodů, jež mají ráz obchodů bankovních, jest dle § 3 odstavec druhý a § 62 zákona o společnostech s r. o. u těchto společnostech přípustna pouze tehdy, byla-li smlouva společenská státem schválena. Leč takové koncesování podniku, o nějž jde, není prokázáno; jest tudíž podnik vyloučen z provozování obchodů naznačeného druhu a neodpovídá provozování jeho ani rozsahu podniku bankovního. Používání slova »banka« ve firmě společenské mohlo by vyvolati ve styku obchodním klamnou představu, pročež bylo rekursu finanční prokuratury vyhověti, kdyžť jest mimo to v zájmu veřejného obchodního styku, by používání názvu »banka« — historickým vývojem — bylo spíše obmezováno, nežli rozšiřováno.

Nejvyšší soud, vyhověv dovolacímu rekursu, zrušil usnesení soudu rekursního.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs není odůvodněn, pokud uplatňuje formální důvod, že usnesení v odpor vzaté překročilo meze návrhu rekursující finanční prokuratury. Soud rekursní přezkoumal v mezích návrhu rekursního usnesení prvního soudu a návrhu tomu vyhověl, ačkoliv odůvodnění neshledal správným, poněvadž za to měl, že zvolená firma z jiných příčin nevyhovuje zákonu. K tomu byl soud rekursní oprávněn, neboť ustanovení společenské smlouvy, která by se příčila zákonu ze dne 6. března 1906 čís. 58 ř. z. nemají dle § 4 odstavec druhý tohoto zákona právních účinků a dle § 2 čís. patentu ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. z. musí soudové vůbec, tedy nejen soudy první stolice, šetřiti náležitostí, jichž platnost opatření (zde zápisu do rejstříku) vyžaduje, a není (dle odst. 6) obmezen na zkoumání okolností, stranou uvedených. Co do věci samé však jest dovolací rekurs odůvodněn. Společnostem s ručením obmezeným nejsou obchody bankovní zakázány. Dle §§ 3 a 62 zákona ze dne 6. března 1906 čís. 58 ř. z. vyžadují pouze některé druhy obchodů povolení státního a podmínkou zápisu do rejstříku jest pouze povolení k obchodům, v § 3 uvedeným. Již z tohoto ustanovení zákona jest zjevno, že společnosti, které omezují svou činnost pouze na ostatní obchody bankovní, nejsou vyloučeny ze zápisu do rejstříku a tudíž z právní existence (§ 2 zák.). Tyto ostatní obchody bankovní podrobně uváděti nebo jedním společným názvem vystižně označiti tak, by firma na první pohled podávala přesné ohraničení činnosti společnosti, není možno. Dlužno tedy uznati, že označení společnosti jako »banky« vyhovuje § 5 zákona a není důvodu, by předmět podniku, obchodům bankovním věnovaného, ve firmě jiným názvem byl nahražován.

Čís. 221.

K založení sudiště dle § 87 a) j. n. stačí jedna objednávka. Stačí, stala-li se objednávka ústně, jen když listinou jest prokázána. Listiny, prokazující příslušnost, nemusí býti připojeny k žalobě.

(Rozh. ze dne 8. července 1919, R II 75/19.)

Žalobce uplatňoval v žalobě výslovně důvod příslušnosti dle § 88, odstavec druhý j. n., proti čemuž vznesl žalovaný včas námitku nepřislušnosti. Za řízení uplatňoval žalobce též příslušnost dle § 87 a) j. n. První soud (krajský soud v Olomouci) vyhověl námitce nepřislušnosti soudu a uvedl v d ů v o d e ch, pokud šlo o příslušnost dle § 87 a) j. n.: Jest nepřípustno, by žalobce dovořával se teprve při ústním jednání příslušnosti dle § 87 a) j. n. Není sice třeba, by listiny, prokazující objednávku a skutečné převzetí zboží, byly připojeny již k žalobě. Než žalobce měl již v žalobě aspoň tvrditi, že zboží bylo objednáno buď přímo žalovaným nebo jeho plnomocníkem a že zboží bylo skutečně převzato, pokud se týče odesláno. Měl též tvrditi, že má listiny, prokazující tyto okolnosti. Než všeho toho žalobce opominul, ač to měl učiniti, by žalovaný mohl již dříve zkoumati příslušnost z tohoto důvodu a zaujati k ní